

е унищожила; контръ-революцията ще бѣде толкозъ неapolитична, колкото и опасна и прѣстѣпна“. Но тоя удивителенъ умъ, не поддържанъ отъ нравстенно чувство, измисли цѣла система хитрувания за да унищожи влиянието на събранието и да излъже народа, като му даде нѣколко материални подобрѣния намѣсто политически учреждения.

Мирабо пое ролята на посрѣдникъ мѣжду прѣстола и свободата, роля, която тѣй сѣщо опита и Лафайетъ, но която бѣше тѣй мѣчна, щото не можа да се удаде нито на таланта на първия, нито на честността на послѣдния.

Републиканскитѣ теории заплашваха косвенно въ едно горѣ-долу близко бѣдѣще съществуване на монархията; но за сега никой не подигахше въпроса за кралската властъ: въпроса бѣше само за нейнитѣ граници. Партията, която искаше по-благоприятни за трона условия и да създаде една аристократия на нови начала, партия отъ английската школа, прѣдставлявана отъ Муние, Лами-Толендалъ, Клермонъ-Тонеръ, министра Некеръ и др. бѣше побѣдена въ едни дебати, почнати върху устройството на Законодателния Корпусъ, който тѣ искаха да бѣде раздѣленъ на двѣ камари, но събранието одобри проекта за една. Членовѣтъ на тая партия отчаяни за успѣха на идеитѣ си или замлъкнаха или изоставиха политическата дѣятелностъ. Но Людовикъ XVI на да ли бѣ приелъ искрено и тѣхната конституция, както не прие и тая, що му бѣ прѣдложена въ 1791 г.: всичкитѣ крале отъ старитѣ династии глѣдатъ на всѣко ограничение на властѣта си като на узурпация.

По тоя начинъ изчезнаха отъ сцѣната едно число политически дѣятели, които искрено съдѣйствуваха отъ начало на Революцията, но щомъ видѣха, че тя надмина границитѣ на тѣхния идеалъ, помжчиха се да я задържатъ. Колкото се отнася до тия, що искаха дая